

Temps difícils

written by Pere Grau i Rovira | 28 de novembre de 2021

Per un tossut optimista com jo, són temps molt difícils: veure com l'anomenada majoria independentista del 52% a la pràctica es desfà com la neu el juliol; veure com el pretès eixamplament de la base és només un pretext per no arriscar un camí difícil i costerut, però l'únic que ens pot salvar; veure que en lloc de posar-ho tot difícil per Madrid se li dona en safata la divisió catalana que converteix el pretès diàleg en una il·lusió òptica com un miratge d'oasi al desert, tot plegat fa que mantenir-se optimista sembli gairebé un voluntarisme inútil. I emulant el magnífic *Libro de las Preguntas* de Pablo Neruda, hom no té més remei que fer-se'n moltes.

Per què davant de l'atac contra la llei d'immersió, el govern de la Generalitat no dona un cop de puny al damunt de la llastimosa "taula de diàleg" i no diu PROU!

Per què la CUP ha de tornar a fer de perpetu esgarriacries sobrevalorant la seva força i esquerra així la seva imatge d'independentista?

Per què ERC, el primer partit que a Catalunya va ser independentista, ara s'ha convertit en un munt de resignats que esperen (o no) la independència per un temps en el qual tots els polítics actuals seran morts o jubilats? I no em digueu que exagero. Potser encara em quedo curt.

Per què JxC no és millor que els altres i (a la pràctica i deixem discurssets de banda) gairebé sembla que tingui més autonomistes que independentistes?

Per què, vist el panorama actual, i que el 52% no sembla capaç d'enfrontar-se amb fermesa al "25% en español", no es produeix una neteja del panorama polític? I amb això vull dir que els independentistes de debò a tots tres partits, deixant les

naturals diferències per temps millors, s'agrupin en un de sol (digueu-ne "partit octubrista", o com vulgueu) i deixin les vergonyes dels altres ben a la vista de l'electorat.

I segur que el lector encara hi podrà afegir moltes més preguntes. Fa temps que diem que Madrid, amb el seu ultranacionalisme espanyol, és la millor fàbrica d'independentistes. És llastimós haver de dir que ara els partits catalans semblen ser la millor fàbrica d'unionistes, pel desencís que provoquen en la majoria del nostre poble.

L'àncora per l'optimisme (almenys en aquests moments) només és el Consell per la República, la seva Assemblea de Representants i els consells locals que es puguin anar formant. Un "partit octubrista" seria una segona àncora, però qui sap si mai existirà.

Salvar cada vegada que es pot el camaleó Pedro Sánchez, només té avantatges per a ell, però cap per als que "el salven". Fa poc vaig llegir (i malauradament no em vaig apuntar qui ho havia escrit) que ja fa bastants anys, Oriol Junqueras va dir que "dialogar amb Espanya no té cap sentit perquè no compleixen mai el que prometen". Per què ara ha canviat de discurs, ell ho sabrà. Però aquest canvi crec que ha estat l'error més gran de la seva vida política.

Ser optimista no vol dir fer volar coloms. Optimisme sense realisme és il·lusionisme pur. Però realisme no vol dir acceptar tots els "camins pragmàtics" que ens vulguin fer empassar i que no són altra cosa que una rendició per etapes. Les manifestacions de la Diada van ser un exemple clar del "no surrender" català. I ara que Catalunya és atacada també en el front de la llengua, una rellevant majoria del poble no comprèn que se segueixi fent el "bon nen" per veure si ens cau algun peix al cove, mentre les manifestacions d'opressió pugen cada dia de to, i es pregunta: "Per tots els déus: PER QUÈ?"